

Σ' ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ὡραιοι πολλαὶς ἔς τὸ δάσος μέσα
σ' ἐσυλλογίζοιμον μονάχος
κ' ἤμουν ἀκίνητος σάν βράχος
ὦραιοι πολλαὶς ἔς τὸ δάσος μέσα.

Βαρεῖά μ' ἐπλάκωνεν ἡ λύπη
σάν σύννεφο ποῦ κατεβαίνει.
ἔς τῆς κορυφαῖς καὶ τῆς βαραίνει
βαρεῖά μ' ἐπλάκωνεν ἡ λύπη.

Σ' τὸν κόσμο νᾶμουνα μιὰ πέτρα!
—γιατί γλυκὰ νὰ σὲ θυμοῦμαι;—
γραφετὸ δὲν εἶναι νὰ ἐνωθοῦμε...
Σ' τὸν κόσμο νᾶμουνα μιὰ πέτρα.

Καὶ ἔς τὸ τρισμέγιστο τὸ δάσος
—τοῦ νοῦ δὲν ἦταν παραζάλη,—
σὲ εἶδα μπροστά μου πιεὺ μεγάλην
ἀπ' τὸ τρισμέγιστο τὸ δάσος.

Λυτὰ χυμένα τὰ μαλλιά σου
κρυφὸ τὰ χαιδεύεν ἀγέρι
καὶ σὺ τὰ βάστας μὲ τὸ χέρι
λυτὰ χυμένα τὰ μαλλιά σου.

Ἦσουν ὀλόλαμπρη, οὐράνια,
χωρὶς χαμόγελο στὰ χεῖλη,
τὰ δυὸ σου ἴμια ἦσαν ἥλιοι,
ἦσουν ὀλόλαμπρη, οὐράνια.

Κ' ἐθύλαγα βουβὸς νὰ πέση
σάν κάτι τι ἀπ' τὴν καρδιά σου
δακρῶν στάλα στὴν ποδιά σου
ἐθύλαγα βουβὸς νὰ πέση.

Ὡραιοι πολλαὶς ἔς τὸ δάσος μέσα
μὰ ἦσουν ἄψυχη σάν βράχος.
καὶ τώρα θλίβουμαι μονάχος
ὦραιοι πολλαὶς ἔς τὸ δάσος μέσα

Α. ΣΥΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΓΙ

στὸν Ἀργεῖον Ἐφταλόγη.

Δὲν ἦτο δυνατὸ νᾶχοιμε καὶ πολλὰ ἐπι-
π.λα. στρατιωτικὸς ὁ πατέρας μᾶς ἔσερνε μα-
ζὶ τὸν ἀπὸ ἄκρη σὲ ἄκρη τῆς ἀπέραντης
Λετοκρατορίας. Νὰ μᾶς χωριστῆ δὲν τοῦ
ἔρχονται, τὴ μεγάλη του καρδιά ὁ χωρισμὸς
τὴν ἔλνερε, τὴν ἔκαψε μικρὴ γιὰ τὸ κάθε
δι-ὀ-τρία χρόνια τὸ πολὺ ἔλαψε καινούργια
πατρίδα, καινούργιο σπῆτι, καινούργια ἐπι-
π.λα. Μόνο δὲν ἄλλαξαν ἡ βιβλιοθήκη κ' εἶνα
χρυσὸ ρολόγι τοῦ τραπέζιοῦ.

Ἔχει τὴν ἱστορία του αὐτὸ τὸ ρολόγι, ποῦ
ἀπὸ καὶ τὴν τραγουδεῖ ὁ εὐμορφος κνημὸς ὁ
ὀλόχρυσος, μὲ τὴν χρυσὴ του σάλπιγγα, κα-
βάλλα στὸ βαρβάτο του ἄλογο, κ' αὐτὸ ὀλό-
χρυσο, ποῦ βηματίζει σοβαρὰ ἀπάνω στὸν
ἀπόκρημνο προῦντζινο βράχο, βράχο περι-
φρανο, ποῦ βαστᾷ στὸν πληγωμένο κόλπο του
τὸ ρολόγι.

Μόλις φθάσαμε στὸ καινούργιο μας σπῆτι,
ἡ μητέρα, ἄφτακτη ροικοκερὰ, πρῶτα - πρῶτα
γιὰ τὸ χρυσὸ τῆς ρολόγι φρόντιζε. Τάχοιμ-

ποῦσε προσωρινὰ στὴ βιβλιοθήκη ἐμπρὸς τὸ
σκέπαζε μὲ τὸν ἴδιό του θόλο καὶ μ' ἐνχα-
ρίστησι ἄκουε τὸ τικ - τὰκ του ποῦ συμβόλιζε
θαρρῆς τὴν ὁμιλί της ὑπαρξίν.

Γιὰ τὴν περίφραση κορμιοστασιὰ τοῦ καθα-
λάρη δὲν ἄκουσα τίποτα, μὴ συχνὰ ἔλεγε ἡ
μητέρα πῶς τὸ ὀλόχρυσο ἄλογο ἔμοιαζε ἀπα-
ράλλακτα μὲ τὴν ἀράπικη φοράδα ποῦ ἔχει ὁ
πατέρας ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν ἐπισημὴ ἐκστρα-
τεία τῆς Κροματίας.

Εἶχε τὴν ἱστορία του τὸ χρυσὸ ρολόγι, ποῦ
θαρρεῖ καὶ τὴν τραγουδοῦσε μὲ τὴν σάλπιγγα
του ὁ περήφανος κνημὸς, μὲ τότες τοῦ
Σούμαν, ἀλλὰ ποῦς ποτὲ μπορεῖ νὰ μετα-
φράσῃ αὐτὴ τὴ γλώσσα;

Δὲν ἄρχιζα ποτὲ τὸ χρυσὸ τὸ ρολόγι.

Εἶχα ἀρρωστιάρικη περιέργεια ὅταν ἤμιον
παιδί, μὴ ἀρρωστιάρικη. Ξημερόνουμιον γιὰ
νὰ χονέψω τὴν ἐξήγησιν ποῦ μ' ἔδινε ὁ πατέ-
ρας, μὲ τὴν πατριαρχική του καλωσύνη καὶ
ὑπομονή, πῶς δὲν πέφτουν τᾶστρα ἀφοῦ δὲν
εἶναι στερεωμένα στὸν οὐρανὸ, πῶς φντρώ-
νουν τὰ χορτάρια, πῶς γίνετα ἡ ἀντανάκλα-